

Провина перед Всесвітом

Микола Руденко

З тобою разом народилось Слово,
Якому слід звучати на вітрах
І проростати правдою в дворах,
Та ти побачив: люди, наче сови,
Мовчать —
Бо ними володіє страх.

Принишкли, без'язики, між хатами
Вони покійно в сутінки бредуть.
Над ними тисне темряви можуть.
Ти теж мовчиш. Тремтячими вустами
Ворушиш —
Та тебе ніде не чуть.

А слово палить душу. Непокірне,
Воно тобі мовчати не дає.
Волає серце змучене твоє.
У грудях, наче джерело нагірне,
Вирує пристрасть —
Полум'ям стає.

Проте закон повчає: маєш Слово —
Неси його обачно у собі,
Щоб раптом не посіялось в юрбі.
Якщо посієш — ланцюги й закови
На все життя дістануться тобі.

Уже й життя минає. Вже останні
Літа спливають. А вона дріма —
Та сила, що на подвиг підійма.
Печаль розлита в кожному світанні —
Бо в зорях духу творчого нема.

Це ти, їх син, той дух тримаєш всує
У власних грудях...
Ти замарно ріс.
Так, ти не вартий материнських сліз.

Даремно Всесвіт у тобі пульсує:
Закон людський над Божий ти підніс.